

อภิปรายผล

จุดประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อรู้ผลของคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสะกด และหน่วยเสียงสระ เดี่ยวที่มีต่อการเรียนอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งที่พูดภาษามลายูถิ่น เป็นภาษาแม่ ตลอดจนกิริยารวม (Interaction) ระหว่างตัวแปร ซึ่งได้แก่คำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดกับคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระ เดี่ยว ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐาน เพื่อทดสอบจำนวน 3 สมมติฐาน ซึ่งผู้วิจัยจะได้อภิปรายผลการทดสอบสมมติฐานทั้งสามข้อ เป็นลำดับดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อหนึ่งกล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนเรียนอ่านคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียง พยัญชนะ สะกดพยัญชนะ นาสิกหรือครึ่งสระ และคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะ สะกด พยัญชนะ กักแล้วการ เรียนอ่านคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะ สะกดพยัญชนะ นาสิกหรือ ครึ่งสระจะใช้เวลาจำนวนครั้งการ เรียนน้อยกว่าคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะ สะกดพยัญชนะ กัก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังปรากฏในตาราง 7 พบว่ามีขีดมี เลขคณิตของครึ่งการ เรียน ในการเรียนอ่านคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะ สะกดพยัญชนะ นาสิกหรือครึ่งสระมากกว่า คำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะ สะกดพยัญชนะ กัก แต่เมื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติพบว่า ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สมมติฐานข้อหนึ่งจึงไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล การที่ผลการทดลองไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้อาจเป็นเพราะ การเรียนอ่านคำที่ประกอบด้วย หน่วยเสียงพยัญชนะ สะกดพยัญชนะ นาสิกหรือครึ่งสระ และคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียง พยัญชนะ สะ กกดพยัญชนะ กักของนักเรียนไทยที่พูดภาษามลายูถิ่น เป็นภาษาแม่ไม่มีอิทธิพลของ ภาษาแม่มาเกี่ยวข้อง กล่าวคือ หน่วยเสียงพยัญชนะ นาสิก /m, n, ŋ/ หน่วยเสียง พยัญชนะ ครึ่งสระ /j, w/ และหน่วยเสียงพยัญชนะ กัก /p, t, k, tʰ/ มีปรากฏทั้งใน ภาษาไทยและภาษามลายูสี่จังหวัดภาคใต้ ในภาษาไทยหน่วยเสียงพยัญชนะ เหล่านี้ปรากฏ

ทั้งในตำแหน่งที่พยัญชนะต้นและตำแหน่งที่พยัญชนะสะกด แต่ในภาษามลายูสิ่งจังหวัดภาคใต้ หน่วยเสียงพยัญชนะ เหล่านี้ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งที่พยัญชนะต้นเท่านั้น เว้นแต่หน่วยเสียง พยัญชนะนาสิก /m,n,ŋ/ มีปรากฏในตำแหน่งที่พยัญชนะสะกดบ้างแต่ไม่สม่ำเสมอ ดังนั้น นักเรียนไทยที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่จึงใช้จำนวนครั้งการเรียนในการเรียนอ่านคำที่ ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดพยัญชนะนาสิกหรือครึ่งสระ และคำที่ประกอบด้วยหน่วย เสียงพยัญชนะสะกดพยัญชนะกักไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อสองกล่าววว่า ถ้าให้นักเรียนเรียนอ่านคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียง สระเดี่ยวสั้นและคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาวแล้วจำนวนครั้งการ เรียนที่ใช้ใน การเรียนอ่านคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้นน้อยกว่าคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียง สระเดี่ยวยาว ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังปรากฏในตาราง 8 พบว่ามัธยม เลขคณิตของกรัง การเรียนในการเรียนอ่านคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้นน้อยกว่าคำที่ประกอบ ด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว และเมื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติพบว่าความแตกต่างนี้มี นัยสำคัญทางสถิติ สมมติฐานข้อสองจึงได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล เมื่อเปรียบเทียบหน่วย เสียงสระในภาษาไทยและภาษามลายูถิ่น ฟุ่งเฟื่อง เครือตราชู (2509:52-53) พบว่าในภาษา ไทยมีสระเสียงยาว 9 หน่วยเสียง คือ /i:,e:,ɛ:,w:,ɔ:,a:,u:,o:,ə:/ ภาษามลายูถิ่นมี 7 หน่วยเสียง คือ /i:,e:,ɛ:,a:,u:,o:,ə:/ ไม่มีเสียง/w:/และ /ɔ:/ ในภาษาไทยมีสระเสียงสั้นคู่กับเสียงยาวทุกเสียง คือ /i,e,ɛ,w,ɔ,a,u,o,ə/ ส่วนสระเสียงสั้นในภาษามลายูถิ่นคือสระเสียงยาวที่มีตัวสะกดหรือสระที่มีตัวสะกดแต่เติมแล้ว ตัวสะกดหายไป ปัญหาการออกเสียงสระภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ มีไม่มากนักเพราะสระส่วนมากในภาษาทั้งสองสามารถเปรียบเทียบกันได้ ถ้าพิจารณาตามหลัก ภาษาศาสตร์แล้วนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่มาจะเรียนอ่านคำไทยที่ประกอบด้วย หน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้นและคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาวไม่แตกต่างกัน แต่สมมติฐานข้อสองได้รับการสนับสนุน จึงเป็นเพราะคำที่นำมาให้นักเรียนเรียนอ่านนั้นเป็น คำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะสะกด ซึ่งในระบบเสียงภาษามลายูถิ่นสระเสียงยาวจะกลายเป็น

เสียงสั้นเมื่อมีเสียงพยัญชนะสะกดหรือเมื่อเสียงพยัญชนะสะกดเดิมในภาษามลายูถิ่นหายไป เช่น /si:kiʔ/ พิก, /ku:cin/ แมว, /ren/ แร้ง, /li:leŋ/ ช้าง, /awen/ เมฆ, /sa:juʔ/ เย็น จะเน้นคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดและหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้นนักเรียนออกเสียงได้ง่ายกว่าคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดและหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว อีกประการหนึ่งเมื่อพิจารณาถึงความสั้นยาวของเสียงที่เปล่งออกมา สระเสียงยาวจะมีความยาวหรือใช้เวลานานเกือบ 3 เท่าของสระเสียงสั้น (อุคม วิโรตมสิทชิตต์ 2518:54-56) นักเรียนจึงจำและออกเสียงสระเสียงยาวได้ยากกว่าสระเสียงสั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเป็นคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดพยัญชนะนาสิกหรือครึ่งสระและหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว เสียงของคำที่เปล่งออกมาเป็นเสียงยาวและก้องซึ่งผู้วิจัยสังเกตว่านักเรียนออกเสียงได้ยากขึ้น

สมมติฐานข้อสามกล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนเรียนอ่านคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดและคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวแล้วจำนวนครั้งการเรียนในการเรียนอ่านคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดจะแตกต่างกันออกไปตามระดับของคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยว หรือมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดกับคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยว ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตั้งปรากฏในตาราง 9 พบว่าผลต่างระหว่างมีขั้วมีเลขคณิตของครั้งการเรียนในการเรียนอ่านคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดพยัญชนะนาสิกหรือครึ่งสระที่ระดับของคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น และระดับของคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาวมีค่าใกล้เคียงกับผลต่างระหว่างมีขั้วมีเลขคณิตของครั้งการเรียนในการเรียนอ่านคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดพยัญชนะกักที่ระดับของคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงเดี่ยวสั้นและที่ระดับของคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว และเมื่อได้ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติพบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดและคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สมมติฐานข้อสามจึงไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล การที่ผลการทดลองไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อาจจะเป็นเพราะเสียงสระทำหน้าที่เป็นแกนกลางของพยางค์จึงตั้งเด่นกว่าหน่วยเสียงอื่น
ดังนั้นคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวจึงไม่ขึ้นอยู่กับคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะ
สระก